

- SUOČENI SA SVIJETOM (antologija sodobne ljudske poezije BiH), Svjetlost, Sarajevo 1971.
- TITO U POEZIJI (antologija), Zavod za izdavanje udžbenika BiH, Sarajevo 1972.
- SARAJEVO — POEZIJA, GRAFIKA (z Mersadom Berberjem in Alojzom Hedžijem), Zavod za izdavanje udžbenika BiH, Sarajevo 1973.
- PJESME O TITU (izbrana poezija jugoslovanskih narodov in narodnosti), Spektar, Zagreb 1984.
- VATRA PONORNICA (panorama novejšje poezije narodov in narodnosti BiH), Treći program Radio Sarajeva, Sarajevo 1983.

Nekaj prevodov in drugih izdaj v tujih jezikih

- TÈ BALLAFAQUAR ME BOTÈN (antologija novejšje poezije v BiH), Rilindija, Priština 1969.
- MOŽNOST PULNOCI (izbrane pesmi), Odeon, Praga 1969.
- PETI IN BITI (antologija nove poezije narodov Bosne in Hercegovine 1942—1982), Cankarjeva založba, Ljubljana 1983.
- FALJA DHE VDEKJA (izbrane pesmi), Rilindija, Priština 1984.
- SALINČAK (izbrane pesmi), Yalcin Yayinlari, Istanbul 1985.
- A POETIC PORTRAIT OF HUSEIN TAHMIŠČIĆ (izbrane pesmi), ob mednarodnem pesniškem srečanju Sarajevski dani poezije, Sarajevo 1985.

Husein
Tahmišćić

Pesmi

VEČERNE Če smo dovolj častni
NOVICE Če smo dovolj spretni
 Podarimo odprtost bitja
I Na pragu oljnega sna
 Vetrovom pasatnim

Mila znamenja so napovedala
In glej kakor v igri nejasnih sil
Se spušča po nas namig neba
Rodovitne žene naj zagrnejo line
Spet bo zasijalo vse resnično v stvareh
Otroci bodo odkrili voljo in strah očetov
V objemu ko bodo izmenoma plezali eni ob drugih
Kakor po visokih vlažnih in hrgastih deblih
Ljubimci bodo zamolklo in razločno šepetali
— Tu se vidi zemlja

Če smo dovolj posvetni
 Če smo dovolj samosvoji
 V svetu odrptem do ljubezni in samote
 Prispevajmo svoje plodove tej gostiji
 In zlezimo pod kožo poželenju na pohodu
 V zameno bomo dojeli besede stare povesti
 — Za tiste v sebi se svet brez pomišljanja daje

Pokusite naše plodove dopolnjene s soncem
 Pijte naša s soncem potrosena vina
 Naj ta večer pripade gostom
 Naj se umiri ali razleže v krhkih ljudeh
 Zaloteni na pragu oljnega sna
 Velika napoved neba:
 — Tu je lačna zemlja svojo hrano srečala

Če smo vedno na svojem
 dovolj svoji
 Če smo v potešenem napuhu še zanosni
 in v samotnost pregnani
 Koliko se potem preletov in predihov
 Koliko svetlobnih režnjev in senčnih oznanih
 Še mudi v sevanjih tega navečerja
 Koliko ljubezen naša
 Koliko smrt naša koliko

Upodobite prigodo tega trenutka
 Tu se zemlja vidi
 Napolnite ta objem do samorazpoka
 Za tiste v sebi se svet brez pomišljanja daje
 Prestopite prag oljnega sna in ugriznite v vse
 Tu je lačna zemlja svojo hrano srečala.

II Če vas obljubljeni pot pripelje
 Med vodo in ogenj
 Odnehajte od prve misli
 Odnehajte od zadnje nakane
 Oddahnite si
 Bodite za hip brezskrbni
 Kakor otrok med igro s kamenčki

V vsakem primeru neberljivo
Ko svet ki se kaže skoz meglo

Ustavljeni med vodo in ognjem
Brez prve misli brez zadnje nakane v glavi
Sledite s pogledom krožnicam
Kako se samo vžigajo in ugašajo
Na gladini bistre nagle vode
Zublji globine vam bodo lizali obraze
V medprostorju
Bodo skušeni razbrali
Udar poslednje slike

Mi sedanji
Nimamo ničesar več
V nebesnem oboku ponosnega medprostorja
Tudi ko smo najmočnejši
Najgloblje tonemo v dotik
Ognja in vode
In če vas obljubljeni pot pripelje
Ustavite se ko svoji na svojem

III Naj bo blagoslovljen ta trenutek
ujet v mrežo samotnosti
Odpirali smo ga v snu in budni dolgo
In zdaj je tu v dosegu razvezanih rok
In zdaj je v nas ko navita budilka v svetu
En izpolnjen trenutek v zastavljeni končnosti
En snet trenutek z vrhov pod snegom in ledom
Odpirali smo ga na zgodovinskih stezah samorasti
Med izgnanstvoma pod nadzorstvom oznanil

Naj bo odprt za naše sevanje
ta prostor

Naj bo združen ta razgled
z našim prihodom

Naj bo razsvetljeno to odpiranje
z našim govorom

Ko nas bo drobil in raznašal po nejasnem svetu
veliki zvonki možnar

Tisti ki še zmerom drže kamen v roki
 na irealnem robu sveta
 In kličejo okamnelo puščavo ozaljšano
 z našimi okamnelimi lobanjami
 Naj niti za hip ne omahujejo
 Naj vržejo svoje darove čim dlje in čim globlje
 V razgibano morje v nemiren val te modrine
 In se odsvitajo na naših obrazih

Vsak krog nam je nov opomin
 o usodni moči kamna
 Vsak obhod po novodobljenih krožnicah
 je pretkan s ponikalnicami grozot
 Po katerih mahoma šinemo eni nad druge

Obhajata nas jasen glas in srhka bolečina
 duhovnega v razdobju prehoda
 Spet poje ptica na pragu nezastritega sluha
 proti irealnemu robu sveta
 Naj bo blagoslovljen njen let v snu in budnosti
 Naj bo razločen njen spev v tem usodnem trenutku.

MISEL
 NA PRAGO

Še eno poletje pred iztekom.
 Sledove mu vpija in skriva beseda,
 Ki jo je težavno izreči
 Na tem prgišču razbeljene zemlje,
 Pod mračno kapo neba tega avgusta.

Še eno poletje pred iztekom:
 V teku skoz vse je leglo v vse, kar bo in bo sijalo
 V spominu, ki hkrati drobi in spodbuja,
 V pesmi, ki odstopa prostor zaskrbljeni misli,
 V vsem, kar se na bregovih Vltave
 bojuje in ljubi.

Še eno poletje pred iztekom, v samoklonitvi.
 Odkrivamo ga v svojih lastnih sadežih.
 Prepoznavamo ga v okupacijskih blodnjah in skrbeh.
 In tu: kjer nas je mati vrgla v beli svet.
 In tam: kamor nas je ljubezen pripeljala in zakoreninila.

Še eno poletje pred iztekom.
 V svetu, polnem kukavičjih jajc,
 Stoji buden mož na svojem pragu.
 Z nasiljem vržen iz spanca in pokoja.
 Na srce mu preži jeklo.
 S srcem jeklo tali.
 Druge izbire nima.

Pred iztekom tega poletja, prijatelji,
 Nam ostaja zakonik uma in srca.
 In hoja v mukah ali popolna temota.
 Druge misli nimam.

(21. avgusta 1968.)

ZEMLJA Ganila me je njena resnost v snu in budnosti.
 Že sem verjel, da bom zibelka njeni svetlobi.
 Nisem zginil za hribom. Nisem ostal na poljani.
 Duri so njene, kamor se zganem, vseskozi v meni.

In zakleti ključ je na dnu reke, ki se v brezno zvrča.
 Ona teče mimo, deluje: spodkopava mi tla pod nogami.
 Zdržal bom vse. In ko preštevam spodkopane kraje, vidim,
 Da stojim nad breznom in da me bo prezrla v moji samoti.

Prev. Bogdan Gradišnik